

Bilag XII.

Øernes gensidige Søforsikrings-Forening for mindre Skibe.

Bogø, den 20. Februar 1909.

Undertegnede Søforsikrings-Forening tillader sig herved ærbødigst at fremkomme til det ærede Udvalg med nogle Bemærkninger i Anledning af den projekterede Bro over Storstrømmen mellem Masnedø og Falster og ærbødigst at bede Udvalget om at tage disse under velvillig og indgaaende Overvejelse.

Vor Berettigelse til at fremkomme med dette vil formentlig være given, naar vi oplyse, at Foreningen er en gensidig Forsikrings-Forening for Smaaskibe (indtil 60 Tons), der saa godt som udelukkende besejle vore egne Farvande og den nærmeste Del af Østersøen. Der er i Foreningen indtegnet meget nær 200 Smaaskibe, hvis Ejere selv føre Skibet, saa vi egentlig repræsenterer lige saa mange Smaaskippere. Den langt overvejende Del af disse passere paa deres Rejser Farvandet mellem Sjælland og Lolland—Falster, saavel naar man fra Bælterne eller Østjylland skal søge Østersøen eller Sundet som fra svensk eller tysk Havn skal til Plads i Danmark udenfor Sundet. Det bliver derved det mest trafikerede Sted i vore Farvande.

Forholdene for Smaa-Skibsfarten ere i de senere Aar blevne mere og mere trykkende: Fragterne ere gaaede ned, Hyre til Besætningen gaaet op; ude af Stand til at skaffe Hyre til god Besætning maa vi ofte ty til mindre øvede Folk, hvilket gør Sejladsen i sig selv mere risikabel, og netop derfor maa vi ofte søge gennem de indre Farvande for, naar Skipperen ikke længere kan vaage, at ankre op; vi arbejde under voldsom Konkurrence fra Statens Side ved de billige Takster for Jernbane-Godsforsendelse, og især siden den udviklede Færgefart gør Forsendelsen let og hurtig. Det er derfor med den største Bekymring, vi imødesee enhver Foranstaltning, der vil ikke alene hindre vor Virksomhed, hvad en Bro over et Farvand altid vil gøre, men ogsaa udsætte den for meget stor Fare, hvad en Bro som den foreslaaede vil gøre i meget høj Grad. Vi have hidtil ved Gensidighed skaffet os en billig Forsikring i vor Forening — der vel er ret omfattende, men dog kun en enkelt Forening blandt mange af samme Art — saa billig, at vi for en Præmie af ca. 2 pCt. for hele Aaret have kunnet dække indløbne Havarier; men vor hele Eksistens som Skippere er netop betinget af, at vi for en billig Præmie kunne sikre os Hjælp i Ulykkestilfælde. At skaffe en højere Præmie vil være os umuligt under Nutidens Kaar, og en saadan maa blive nødvendig, naar en for os saa faretruende Hindring som den foreslaaede Bro lægges paa vor Vej — en Hindring, der er saa meget mærkeligere, som Staten hidtil ved en fortrinlig Belysning af dette Farvand har lettet Sejladsen i høj Grad —, og kunne vi ikke holde vore Skibe forsikrede, er al vor Virksomhed standset.

At vi skulde kunne afværge Etablering af en Broforbindelse mellem Sjælland og Falster, falder os ikke ind, thi der kan let være større Interesser end vore at varetage, endskønt Smaafarten dog føder en ikke ringe Del af Landets Folk; men vi formene, at Hindringerne kunne blive betydelig mindre ved at lægge Bro andet Sted, og med mindre Bekostning for Statskassen, maaske ikke for selve Anlægget, men naar dets Vedligeholdelse og de af det flydende stadige Omkostninger tages i Betragtning.

Det forekommer os utænkeligt, at Broen bygges, uden at der anlægges en Mole Vest for Broen til Læ for Skibe, der komme Vest fra, naar Broen er lukket, thi der findes ikke et Sted, hvor et Skib kan stoppe, naar det er haardt Vejr. Man mene ikke, at Skibet kan ankre i Farvandet, thi med vestlig Storm vil det ikke kunne ligge fast, og driver det ned paa Broen, ere Skib og rimeligvis tillige Besætning dødsdømte. En saadan Læmole bør bygges paa Dyrefodsflakket, løbende NØ ud, for at Skibe kunne søge Læ bag ved den, samt for at beskytte Broen mod Isgang, og den maa være meget lang for at forebygge, at Søen sætter en saa stærk Rulling ind, at